

Sygn. akt II Ca 798/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Jerzy Dydo (spr.)

Sędziowie: Aleksandra Żurawska

Piotr Rajczakowski

Protokolant: Filip Łytko

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2019 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego w Świdnicy

przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. i R. B.

o ustalenie nieistnienia umów

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt (...)

oddala apelację.

(...)

Sygn. (...)

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa P.w Ś.przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednio Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) i R. B. o ustalenie nieistnienia umów wyrokiem z dnia 29 marca 2019 r. S. (...) w Ś. ustalił, że stosunki prawne pomiędzy pozwaną (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wynikające z umów kredytu:

- nr (...) z dnia 2 stycznia 2017,
- nr (...) z dnia 8 listopada 2015 roku,
- nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku,
- nr (...) z dnia 13 lipca 2015 roku,
- nr (...) z dnia 23 marca 2015 roku,

- nr (...) z dnia 19 lutego 2015 roku,
- nr (...) z dnia 8 listopada 2014 roku,
- nr (...) z dnia 20 czerwca 2014 roku

nie istnieją i nie obciążył pozwanych kosztami procesu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł o stan faktyczny, zgodnie z którym R. B. od co najmniej 2007 roku była klientką Banku (...) S.A. z siedzibą we W., którego następcą prawnym jest (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. Dla pozwanej prowadzono rachunek o nr (...).

Pozwana zdecydowała się na uruchomienie konta elektronicznego. Z uwagi na brak umiejętności praktycznych w obsłudze komputera, o pomoc w założeniu tego konta poprosiła swoją córkę K. D.. W tym celu udostępniła jej potrzebne dane.

K. D. bez zgody pozwanej zmieniała hasło do konta matki, i nie poinformowała jej o tym. Następnie korzystając z tego konta zawarła umowy o kredyty gotówkowe, tj:

- w dniu 20 czerwca 2014 roku umowę o nr (...), na mocy której Bank udzielił kredytu na 13 000 zł;
- w dniu 8 listopada 2014 roku umowę o kredyt nr (...) na kwotę 11 634,30 zł;
- w dniu 19 lutego 2015 roku umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na mocy której Bank udzielił kredytu na 8 342,84 zł;
- w dniu 23 marca 2015 roku umowę o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej nr (...), aneksowaną 3 sierpnia 2015 roku;
- w dniu 2 maja 2016 roku umowę o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 4 561,24 zł;
- w dniu 13 lipca 2015 roku umowę o kredyt gotówkowy na 3 895,90 zł, nr (...);
- w dniu 8 listopada 2016 roku umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na kwotę 2 405,11 zł;
- w dniu 2 stycznia 2017 roku umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na kwotę 5850,65 zł;

K. D. nie powiedziała matce o żadnej z zawartych na jej konto umów, natomiast pozwana nie miała świadomości tego, gdyż nie korzystała na bieżąco z obsługi elektronicznej. Nie otrzymała też żadnej korespondencji z banku.

Pozwana dowiedziała się o wszystkim w maju 2017 roku, kiedy po wypłaceniu pieniędzy z bankomatu zauważyła braki w środkach. Wówczas chciała sprawdzić konto elektroniczne, jednakże córka nie chciała jej udostępnić zmienionego hasła. Ostatecznie jednak K. D. przekazała za pośrednictwem swojego męża hasło pozwanej i przyznała się do spowodowania zadłużenia.

Pozwana w dniu 22 maja 2017 roku zgłosiła sprawę na policję.

K. D. zaciągnęła także pożyczki w innych instytucjach finansowych wykorzystując dane swojej matki. Ponadto zaciągnęła zobowiązania w imieniu innych członków rodziny (siostry i ojca), męża M. D. i zięcia.

Zachowanie K. D. polegające na zawarciu wymienionych umów stało się przedmiotem postępowania przygotowawczego i zakończyło postawieniem K. D. pięciu zarzutów o czyny z art. 286 § 1 k.k. i z art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. K. D. postawiono ponadto dalszych 97 zarzutów o inne czyny z art. 286 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegające na tym, że K. D. bez upoważnienia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wpływając na automatyczne

przetwarzanie i przekazywanie danych informatycznych, podając dane osobowe innych osób – członków swojej rodziny – i wprowadzając w ten sposób w błąd co do tożsamości pożyczkobiorcy zawierała lub usiłowała zawierać umowy kredytowe z różnymi bankami i innymi pożyczkodawcami, doprowadzając lub usiłując doprowadzić ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na dowodach w postaci aktu oskarżenia wniesionego przez P. (...) w Ś.przeciwko K. D., umów zawartych w imieniu R. B. przez K. D. z pozwanym bankiem, jak również dowodach z zeznań świadków – K. D. i A. B. oraz dowodu z przesłuchania pozwanej R. B.. Z zeznań przesłuchanych osób wyłania się spójny obraz zaistniałej sytuacji, gdzie R. B. korzystając z pomocy córki, w celu uruchomienia konta bankowości elektronicznej, udostępniła swoje dane. Nie ulega jednak wątpliwości, że K. D. wykorzystwała tę sytuację i zmieniła hasło do nowo utworzonego produktu. Następnie, już za pośrednictwem serwisu internetowego pozwanej R. B., bez jej wiedzy i zgody, zawierała kolejne umowy z pozwanym Bankiem.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 189, 7 i 57 k.p.c. uznał, że wytaczając powództwo o ustalenie prokurator wykazał interes prawny osoby zastępowanej, będącej powodem w znaczeniu materialnym, jako substytut procesowy tej osoby.

Przedmiotem postępowania było ustalenie nieistnienia 8 umów kredytowych zawartych pomiędzy R. B. a Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W.. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że w rzeczywistości nie zostały one zawarte przez R. B., a przez jej córkę K. D., która posłużyła się danymi matki bez jej wiedzy. Należy zatem stwierdzić, że R. B. nie złożyła oświadczeń woli o zawarcie umów kredytowych.

Sąd Rejonowy wskazał, że do skutecznego i ważnego zawarcia każdej umowy niezbędne jest złożenie zgodnych oświadczeń woli przez jej strony – w przypadku umów kredytowych przez kredytobiorcę i kredytodawcę. Skoro R. B. nigdy nie złożyła oświadczeń woli w przedmiocie zawarcia umów objętych powództwem, należało uznać, że żądanie ustalenia, iż nie istnieją pomiędzy nią i Bankiem stosunki prawne wynikające z tychże umów było zasadne.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie można przyznać racji pozwanemu Bankowi w zakresie jego twierdzeń o tym, iż pozwana R. B. nie dochowała należytej staranności w zabezpieczeniu dostępu do konta przez nieuprawnione osoby trzecie, w związku z czym obciążają ją konsekwencje działania córki w postaci związania umowami kredytowymi. Powód powołuje się przy tym na przepisy obowiązujących w latach 2014-2016 regulaminów banku, wiążących pozwaną jako klientkę, oraz przepisy ustawy o usługach płatniczych. Zwrócić należy jednak uwagę na to, że S. Bank (...) powołuje się przy tym na regulacje dotyczące wykonywanych przez Internet transakcji. Zgodnie z § 2 pkt 78 „Zasad korzystania z usług bankowości elektronicznej (...) dla ludności” z dnia 27 sierpnia 2016 roku, „transakcja” to zainicjowany przez Klienta w usługach (...) transfer lub wypłata środków pieniężnych. Z kolei zgodnie z art. 2 pkt 9 ustawy o usługach płatniczych transakcja płatnicza to zainicjowana przez płatnika lub odbiorcę wpłata, transfer lub wypłata środków pieniężnych. Z przytoczonych definicji, wynikających zarówno z prawa powszechnie obowiązującego, jak i regulaminów obowiązujących w owym czasie w pozwanym Banku, jasno wynika, że przywoływane przez pozwanego postanowienia regulaminów nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż dotyczą transferów pieniężnych, a nie zawierania dalszych umów z bankiem. Art. 44-46 ustawy o usługach płatniczych oraz § 49 regulaminu z dnia 27 sierpnia 2016 roku dotyczą wyłącznie przypadków złożenia przez nieuprawnione osoby w imieniu klienta banku dyspozycji określonych transakcji. K. D. nie wykonywała transferów pieniężnych z konta swojej matki, a zawierała w jej imieniu umowy i to tych czynności dotyczy pozew. Brak jest podstaw do uznania, by w takich sytuacjach miały zastosowanie przywoływane przepisy. K. D. złożyła, nie będąc do tego w żaden sposób uprawniona, oświadczenia woli w imieniu swojej matki o zawarciu określonych umów. Działanie to nie stanowiło transakcji, do których można by rozważać zastosowanie przywoływanych przez pozwanego regulacji. Ocena zachowania K. D. w kontekście istnienia zawartej w ten sposób umowy musi być dokonana z perspektywy przepisów dotyczących oświadczeń woli i czynności prawnych. Jest przy tym oczywiste, że umowa jako dwustronna czynność prawna wymaga złożenia przez jej strony zgodnych oświadczeń woli; skoro jedna ze stron danej umowy w istocie żadnego oświadczenia woli nigdy nie złożyła, nie można mówić o tym, by do zawarcia umowy doszło, z czego wynika, iż umowa taka nie istnieje.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności żądanie pozwu zostało uwzględnione, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto na art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd miał na uwadze fakt wytoczenia powództwa przez prokuratora, który jako organ stojący na straży praworządności podjął działanie w celu przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez eliminację z obrotu prawnego umów, do zawarcia których mogło dojść w drodze przestępstwa. Rodzaj żądania i specyfika niniejszego procesu powodują, że obciążanie kosztami pozwanych stałoby w sprzeczności z zasadami słuszności (pkt II wyroku).

Apelację od powyższego wyroku w całości złożył pozwany (...) Bank (...) S.A., zarzucając naruszenie:

1. art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie w sprawie i przyjęcie, że R. B. nigdy nie złożyła oświadczeń woli w przedmiocie umów objętych powództwem oraz pominięcie przepisów o możliwości zawarcia umowy w formie elektronicznej;
2. art. 42 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 o usługach płatniczych poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy, a tym samym zbagatelizowanie obowiązków użytkownika bankowości elektronicznej w zakresie zapobieżenia naruszenia indywidualnych danych uwierzytelniających;
3. art. 44 ustawy o usługach płatniczych poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwana nie miała obowiązku niezwłocznego zawiadomienia pozwanego banku o nieuprawnionym dostępie do jej konta internetowego;
4. art. 46 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych poprzez jego niezastosowanie, a w następstwie tego uznanie nieistnienia zawartych na rzecz R. B. umów;
5. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, polegające w szczególności na błędnej interpretacji zapisów Z. korzystania z usług bankowości elektronicznej (...) oraz ich niezastosowanie i uznanie, że nie odnoszą się one do przedmiotowej sprawy, gdyż dotyczą transferów pieniężnych, a nie zawierania dalszych umów z bankiem, a w następstwie ustalenie nieistnienia zaskarżonych umów zawartych pomiędzy pozwaną a pozwanym bankiem;
6. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie faktu należytej staranności w zakresie ochrony danych koniecznych do korzystania z bankowości elektronicznej i zeznań: K. D., A. B., R. B.. W następstwie tych naruszeń błędnie uznano, że R. B. nie wykazała się w sprawie rażącym niedbalstwem w zakresie ochrony dostępu do swojego profilu bankowości elektronicznej;
7. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przesłanek niezastosowania w danych okolicznościach faktycznych odpowiednich przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, a w szczególności art. 42, 44, 46 ust. 3 ustawy oraz poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku z pominięciem wskazania analizy stosunków umownych łączących strony oraz ich charakteru prawnego i ograniczenie się jedynie do zanegowania podstaw faktycznych, prawnych oraz argumentacji pozwanego banku.

Wobec powyższych zarzutów pozwany bank wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do rozpoznania, bądź też zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego banku zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, bowiem podniesione w niej zarzuty nie zdołały podważyć trafnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, dokonał oceny materiału dowodowego w granicach wyznaczonych art. 233 § 1 k.p.c. i prawidłowo zastosował powołane przepisy prawa materialnego.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu sprawy, podziela w całości stanowisko Sądu I instancji, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne (tak SN np. w wyroku z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; wyroku z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60). Sąd Okręgowy zaznacza, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy i nie sposób zarzucić wadliwości tych ustaleń w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zarzuty apelacyjne pozwanego Banku zmierzały do wykazania naruszenia przez Sąd I instancji szeregu przepisów prawa materialnego – prawa bankowego i ustawy o usługach płatniczych, a także wskazywały na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w sferze oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Niemniej jednak w ocenie Sądu Okręgowego naruszeń tych nie sposób stwierdzić w przypadku, gdy pozwany Bank skutecznie nie zakwestionował podstawy faktycznej sporu.

Zarówno w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, pozwany Bank nie podważał, że do zawarcia umów kredytowych doszło bez wiedzy pozwanej R. B.. Pozwany Bank podnosił jedynie, że pozwana nie dochowała należytej staranności w zakresie ochrony danych koniecznych do korzystania z bankowości elektronicznej, co nie jest wystarczające dla uznania apelacji pozwanego Banku za skuteczną. Z zaistnieniem innych przesłanek wiąże się bowiem odpowiedzialność pozwanej za niedochowanie należytej staranności w dysponowaniu loginami do bankowości elektronicznej, a z zaistnieniem innych stwierdzenie, czy umowy zawarte za pośrednictwem bankowości elektronicznej są istniejące. Wprawdzie przytoczony przez apelującego art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187 j.t.) wskazuje, że oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej (ust. 1), a czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności (ust. 3), to przepis ten odnosi się tylko i wyłącznie do kwestii formy i sposobu złożenia oświadczenia woli. Nie zmienia to jednak faktu, że do zawarcia umowy konieczne jest złożenie oświadczenia woli, tj. podjęcie zachowania skierowanego na wywołanie zamierzonego przez stronę skutku prawnego, związanego z dokonywaną czynnością.

Stosownie do art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. Z przepisu tego wynika, że oświadczenie woli może zostać uzewnętrznione w sposób dowolny, aby tylko dotarło do adresata. W judykaturze przyjmuje się ponadto, że ujawnienie woli osoby dokonującej czynności prawnej może nastąpić także w sposób dorozumiany, przez jakiegokolwiek zachowanie się, uzewnętrzniające tę wolę w sposób obiektywnie zrozumiały, które wyraża wolę wywołania skutków prawnych, objętych treścią czynności prawnej. Złożenie oświadczenia może być zarówno jednostkową czynnością, jak i całym procesem zachowań podmiotu składającego to oświadczenie, o ile w oparciu o całokształt okoliczności można podmiotowi składającemu oświadczenie przypisać zamiar wywołania określonych skutków prawnych, czyli gdy zachowanie to niesie za sobą określony komunikat mający wywołać skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 24.04.2018 r. V CSK 425/17).

Nie sposób jednak pominąć, że czynność mająca na celu uzewnętrznienie oświadczenia woli musi pochodzić bezpośrednio od osoby, która zamierza danej czynności prawnej dokonać. Osoba ta, musi mieć zatem świadomość jakiej czynności prawnej dokonuje, a co najistotniejsze, musi przejawiać zamiar dokonania tej czynności prawnej. Musi podjąć skonkretyzowane działanie, zmierzające do celu, jakim jest wstąpienie w dany stosunek prawny, zawarcie umowy określonej treści. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie tych elementów oświadczenia woli zabrakło, co czyni sporne umowy nieistniejącym.

Nie było sporne, że przedmiotowe umowy zostały zawarte za pośrednictwem systemu bankowości elektronicznej przy użyciu loginów pozwanej R. B.. Niemniej jednak w toku postępowania nie zostało również zakwestionowane, że o zawarciu tych umów pozwana nie wiedziała. Pozwana R. B. przekazała dane dostępowe córce, w pełni ufając, że będzie wykonywać operacje tylko w ściśle określonym zakresie. Jak wynika z niekwestionowanego stanu faktycznego sprawy,

córka w pełni samodzielnie, bez wiedzy i zgody pozwanej, nie posiadając stosownego pełnomocnictwa, zaciągała zobowiązania na rzecz pozwanej. Trudno jednak bronić tezy o ważności zawartych elektronicznie umów kredytowych w sytuacji, gdy pozwana, mająca być stroną tych umów, nie posiadała wiedzy o ich zawarciu, a powzięła ją w istocie po kilku latach od ich zawarcia. Co istotne, gdy powzięła informację o nieprawidłowościach na jej rachunku bankowym, zgłosiła sprawę na policję. Nie można zatem przyjąć, że pozwana w jakikolwiek sposób uzewnętrżniła swoją wolę zawarcia tych umów, skoro w procesie udzielania przedmiotowych kredytów faktycznie nie uczestniczyła, czego pozwany Bank nie kwestionował.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy stwierdza, że nie doszło do naruszenia art. 7 Prawa bankowego.

W zakresie naruszenia art. 42, 44 i 46 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych Sąd Okręgowy zauważa, że przepisy te zobowiązują użytkownika korzystającego z instrumentów płatniczych do określonego sposobu zachowania się. Niemniej jednak przepisy te nie stanowią podstawy do badania istnienia bądź nieistnienia umów kredytowych. Ich treść kształtuje dodatkowe przesłanki odpowiedzialności deliktowej użytkownika bankowości elektronicznej, co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem nie to roszczenie było przedmiotem złożonego powództwa. Sąd orzeka wyłącznie w granicach żądania objętego pozwem, zatem argumentacja zmierzająca do wykazania winy pozwanej w ujawnieniu dostępu logowania osobie nieuprawnionej, niezależnie od postaci i stopnia tej winy, nie ma wpływu na ustalenie istnienia bądź nieistnienia umów, których zawarcie nie było wynikiem złożenia oświadczenia woli przez stronę umowy, ale przez osobę trzecią działającą bez umocowania i bez wiedzy użytkownika serwisu transakcyjnego.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zauważa, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Niemniej jednak argumentacja apelującego nie doprowadziła do wykazania którejkolwiek z ww. wadliwości w ocenie materiału dowodowego. Nie sposób uznać, aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ materiał dowodowy został zgromadzony w sprawie w sposób prawidłowy, zaś jego ocena i wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Przytoczone w apelacji cytaty z zeznań pozwanej R. B. i świadków K. D. i A. B. nie wskazują, aby stan faktyczny został ustalony wadliwie. Cytaty te w istocie potwierdzają prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, że pozwana R. B. nie miała wiedzy o zawarciu umów kredytowych za pośrednictwem jej konta użytkownika w serwisie bankowości elektronicznej. To zaś prowadzi do prawidłowego wniosku, że R. B. nie złożyła oświadczenia woli zmierzającego do zawarcia przedmiotowych umów kredytowych z pozwanym Bankiem. Biorąc pod uwagę, że postępowanie nie dotyczyło odpowiedzialności deliktowej pozwanej za naruszenie warunków korzystania z bankowości elektronicznej, nie doszło również do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie niezastosowania obszernie przytoczonych przepisów wewnętrznych regulaminów pozwanego Banku.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., ponieważ do jego naruszenia może dojść tylko wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie posiada wszystkich koniecznych elementów lub zawiera braki uniemożliwiające przeprowadzenie jego kontroli instancyjnej. Nie każda wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić wystarczającą podstawę do formułowania zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., ale tylko szczególnie istotna, czyli powodująca, że na podstawie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia sąd odwoławczy nie byłby w stanie stwierdzić, jaki stan faktyczny sąd pierwszej instancji ustalił i jakie przepisy prawa materialnego do jego oceny zastosował, a tego typu wadliwości uzasadnienia nie zawiera (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26.09.2019 r. V ACa 545/18). W niniejszej sprawie takiej wadliwości uzasadnienia wyroku Sądu I instancji Sąd Okręgowy nie stwierdził, bowiem z jego treści wynika jaki stan faktyczny został ustalony oraz jaki tok wyводу Sąd I instancji przyjął do wydania rozstrzygnięcia. Wbrew twierdzeniom pozwanego Banku, Sąd I instancji dokonał szczegółowego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w kontekście żądania przedstawionego w pozwie. A wszelkie zarzuty pozwanego Banku dotyczące naruszenia art. 42, 44 i 46 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych odnosiły się do

kwestii odpowiedzialności pozwanej za udostępnienie danych do serwisu transakcyjnego osobie trzeciej, co nie było przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(...)

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

(...)

(...)